

1988. szeptember 9. - Kora tavasszal történt. Az egyik zenés rádióműsorban megütötte a fületem egy fölhívás: akik szeretnék, hogy újra összeálljon az R-GO, hívják föl ezt és ezt a telefonszámot, mert akciót szerveznek a viszálykodók megbékítésére.

A viszályt én se szívelem, s már tárcsáztam is. A vonal túlsó végén K. Zita jelentkezett. Elmondta, hogy nagyon nekikeseredtek a barátnőjével, amikor megtudták Környei Attila távozását, s elhatározták, akciót szerveznek az együttes együtt maradása érdekében. Az akció legközelebbi eseményére éppen akkortájt került sor az LGM stúdióban, ahova deputációt menesztettek az „ergósok”.

### Engem csak a Robi érdekel

Csípős szél vágat a kispesti utcákon, de a stúdiót rejtő ház előtt har-mincan-negyvenen ácsorognak. A kapu zárva. Az R-GO-jelvények fölött pirosra csípett orrok és fülek virítanak. Latolgatják a bejutás esélyeit. Többször csengetni nem illik, egyébként is, Szikoráék dolgoznak odabenn. Készülnek Az idő fölvételei. Idekinn lassan telik az idő, már egy órája várakoznak dideregve, de azért kitartanak.

Számítottam a helyzetre, ezért előre bejelentkeztem Szikoránál. Amíg megérkezik a kaput vigyázó cerberus, csinálok néhány fotót a csoportról. Nyílik az ajtó, átvergődöm az irigykedő, megjegyzéseket hullató tömegben, s belépek az udvarba.

A stúdió belső helyiségében, a mikrofonok mögött éppen Holló és Szikora énekel.

Egy óriási békedal születésének lehetsz tanúja – mondja Robi. Később a vokál kiegészül a lányokkal és Pasqualé-val. Éneklük a refrént az égre küldendő békejelről.

Megcsináljuk az angol változatát is magyarázza Barille, s azzal már külföldön is lehet valamit kezdeni.

Aztán veszi a kabátját, kimegy, igyekszik lecsendesíteni az udvarba be-bocsátott didergőket. Lilára fagyva jön vissza nem sokkal később, hívja segítségül Józsit és a lányokat is. Ám az egyik morcos rajongó megjegyzi, „engem csak a Robi érdekel”.

Szikora még benn van, újra és újra fölvesznek egy versszakot. Frédi, a főnök árnyéka széles mozdulatokkal magyaráz:

Ezek ott kinn nem tudják, hol a határ!

De rájuk is szükség van – veti ellen valaki a társaságból.

### Csiki-csuki szerelem

Igen, a dolog lényegére tapintott az illető.

A sztárok és a rajongók kapcsolata a csiki-csuki szerelemhez hasonlatos: majdnem mindent megadni, aztán visszavenni. A színpadról szól a csábítás, hívogatás: szeressetek, imádjatok, a tiétek vagyok testestül-lelkestül! Sajnos, sokan komolyan is veszik ezt. Rajongásuknak képtelenek határt szabni, és tapintatlanul zaklatják idoljukat, a legképtelenebb időpontokban telefonálnak, félórát beszélnének, sőt személyesen is megkeresik, csörtetnének be kedvencük lakásába.

Ilyenkor aztán le kell húzni a kedélyeket, ki kell húzni a telefont, letagadtatni az ottlétüket. Van, aki türelmesebb, van, aki elutasító. Ha bal lábbal kel föl, érzékenyebb, és a legszívesebben a pokolba kívánná valamennyi tisztelőjét. Hogy aztán egy józanabb pillanatban, hideg fejjel belássa: szükség van rájuk. (Különösen akkor, amikor még csak pályája elején jár, a sikerről álmodozik a leendő sztár.)

Ambivalens a helyzet, kényes az egyensúly. Szeretni hagyni magát, de úgy, hogy rajongói mégse zavarják túlzottan a köreit. Sztárolják, imádják őt, de a magánéletébe ne lássanak bele, ne lépjk át a látható téglafalakat és a láthatatlan illemhatárokat.

Egyszerre nagyon jó és nagyon rossz helyzet. Nem lehet könnyű ebben élni. Van, aki nem is képes elviselni, s mizantrópként visszavonul egy távoli tanyára.

### Zita zokog

Robi és a rajongók között nehezen indul a beszélgetés. Kerülgetik a kényes témát, közömbös dolgokról váltanak szót, kérdik, mikor jelenik meg a lemez, hol fognak legközelebb játszani. A gyerekek szeme szinte issza a látványt, Szikora minden szavát rögzítik memóriájukban.

Végre egyikük nagy levegőt vesz, közelebb furakszik, és előadja jövetelük célját: Vegye vissza Attilát az R-GO-ba! Most már mások is előhozakodnak ezzel, de Szikora hajthatatlan. Igyekszik az értelmükre hatni, de hát ők most a szív periódusában vannak, a racionalitás mit sem ér.

– Se Attila, se én nem vagyunk hibásak – mondja. – Így alakult.

Majd egyszer megértitek. Az a fontos, hogy ti ne vesszetek össze!

Aztán Robi véget vet a „kihallgatásnak”, búcsút int, és visszamegy a stúdióba.

Zita hangos zokogásban tör ki, összegörnyedve rázkódnak a vállai.

– Akkor miért hagyták, hogy reménykedjünk, ha úgyse jön vissza Attila.

Társa odalép, vigasztalja:

– Meglátod, ha nagyon akarjuk, vissza fogja venni.

A józanabbak igyekeznek lehűteni a hiú reményeket.

### Az R-GO én vagyok

Végre sikerült megfejtennem az új lakótelep házszám rejtvényét, sietek Zitáékhoz, ahol az R-GO-akció vezérkara ülésezik. A színvonalasan berendezett háromszobás lakásban színes tévé, videó, kutya ... „Hajtós” szülőket sejtek a viszonylagos jólét mögött. Sőt, talán túlhajtottak, és fogalmuk sincs lányuk problémáiról. Majd kiderül.

Hatan ülnek cipőtlenül a földön, és nézik az R-GO koncertvideóját: Zita, Mariann, Rita, Márti, Erika és Szilvia. 14-18 évesek, van közöttük általános iskolás, szakmunkástanuló, egészségügyi szakközepes és gépíró. A közösség-szervező „elv”: valamennyien imádják az R-GO-t.

Faggatom őket az akcióról, sorolom miértjeimet, de úgy néznek rám, mint egy Mars-lakóra, nem értik, hogy lehet ilyeneket kérdezni: tulajdonképpen miért szeretnétek hogy kibéküljenek? Miért fontos nektek? Hogy akarjátok elérni? Nem fogtok többet koncertre járni, ha...?

Aztán zuhognak a válaszok, öntik rám túlradó érzelmeik magyarázatát.

„Nincs igazi R-GO-koncert Tibike és Attila nélkül... 13 éves barátság után ... Beszéltem Attila feleségével is... Robi azt mondta, az R-GO én vagyok ... Még egy lehetőséget kéne adni...

Akkor is fogjuk szeretni ... Nekünk csinálják az R-GO-t... Ha mi nem vagyunk ... Valami trükk kéne... Kettőjük magánügye ez... Túl büszke ahhoz ... Elég zavaros egy dolog ez... Robi nem akar erről velünk beszélni...”

A beszélgetés lassan átalakul vitává, majd „pletyka-ki mit tud”-dá. De azért néhány markáns vélemény is megfogalmazódik.

– Most is ugyanaz történt, mint a Hungáriánál! Sok rajongó el fog pártolni az R-GO-tól! Attilát és Tibikét is sokan szeretik.

– Az R-GO egy család, amibe Attiláék is éppúgy beletartoznak, mint mi. Ezt is Robi mondta. Nekünk kell eldönteni, hogy kitől R-GO az R-GO!

- Ha nekünk valami nem tetszik, akkor keményen megbuktathatjuk, ha nem megyünk koncertre és nem veszünk lemezt.
- A templomnál is azt mondta, hogy majd ha nagyok leszünk, megértjük. De mi most akarjuk megérteni! Most fontos ez nekünk!
- Az R-GO számomra egy gyöngysor, amiről lepattant két gyöngyszem. És azóta még egy. Így is szép ez a gyöngysor, szeretem is, csak éppen tudom, hogy hiányos. Időközben megérkeznek Zita fiatal szülei.
- A szülőknek kötelező szeretni az R-GO-t?
- Nem kötelező, de mi is szeretjük – válaszolja a mama.
- Tizenévesként kiket kedveltek?
- A Beatlest mindenekfelett – mondja a papa – de minden jó zenét szeretünk, a Santanát, a Dire Straitst, a Pink Floydot. A mi időnkben még hihetett a fiatalság a Beatles forradalmiságában, de ebben a sivár világban már nincs ilyen. Nekem nagyon szimpatikus, amit a gyerekek csinálnak, mert legalább valamiben hisznek. És tiszteletre méltó, hogy megpróbálják egy zenekar egységét helyreállítani. Bár én reménytelennek tartom, hogy két embert akarata ellenére összehozzanak.
- Tehát reménykedtek? – fordulok újra az akciósokhoz.
- Igen – válaszolják több-kevesebb meggyőződéssel. – Robi azt szokta mondani, hogy hit nélkül nem megyünk semmire.
- Csodát szeretnénk, akkor egy még csodálatosabb R-GO fog újjászületni.

### Mi fáj, gyere, mesélj

Zita osztályfőnökét éppen év végi bokros teendői közepette zavarom telefonommal. A pedagógusok hajszoisága érződik hangjából, miközben szabadkozik, hogy ő nem tudja, igazán nem is érti, és egyáltalán, nem is érdekli, mi történik ezekkel a zenekarokkal...

Igen, hallotta, hogy Zitáék valamit... De ő nem ismeri ezeket az együtteseket, és nem is érti, hogy' keveredik ő ebbe az egészbe, és mit akarok én tőle... Ja igen, hát ezek a gyerekek ilyenkor, serdüléskor tele vannak érzelmekkel, nincs kinek átadni, de ezt egy pszichológus... Hát sok oka lehet annak, hogy nem tudják átadni érzelmeiket senkinek, s hogy nem találják a helyüket ... Az meg különösen nagy pech, ha valaki elveszti a bálványát, akiért rajongott... Nem fárasztóm tovább. Szabadkozásából érzem, unja a dolgot, fáradt. Megértem.

De mi lesz azokkal a serdülőkkel, akik időnként elvesztik túlcserélő érzelmeik tárgyát? Kit szeressenek főntartás nélkül? És senki nincs, aki türelmes volna hozzájuk? Mert eddig föl se tűnt, ha otthon, nem jutott idő és energia a gyerekekre, aki egyébként is kiállhatatlan, visszabeszél és kezelhetetlen, bár legbelül feszíti a vágy, hogy valakit nagyon szeressen. Az iskola meg csak feladatokat ad, teljesítményt követel és fegyelmez, s nem tűri a szétszórtságot, a figyelmetlenséget és az álmodozást. Az iskolaüzemben senkinek sincs érkezése, hogy megkérdezze egy-egy érzelmileg labilis tinitől, hogy mi fáj (gyere, mesélj, mondd el, mi bánt, tőlem ne félj!).

Időközben eltelt egy nyár; az iskolapadokban helyet foglaló tinik ismét szembekerülnek pár hónapja otthagyt leckéikkel. S – kikapcsolódásként — megint lehet álmodozni az R-GO-ról — az „ergókról”.

Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**